అస్త్రం

జి.యు.బి.వి.ప్రసాద్

నక్సలైటూ X గేటెడ్ కమ్యూనిటీ

అనేకానేక విషయాల మరో కోణంపై నెలకో విమర్శనాస్త్రం

నేను అమెరికాలో ఓ నాలుగేళ్ళు పని చేసి, భార్యాపిల్లలతో ఇండియా వచ్చేశాను. ఇక్కడే కలో, గంజో కాచుకుందామని. తీరా చూస్తే, కలో, గంజో ఏం ఖర్మ, రోజూ పరమాన్నమే వండుకునే వుద్యోగం దొరికింది. అమెరికా వెళ్ళే ముందు ఓ పది వేలు యేడాదికి ఇవ్వడానికి ఏడిచే ఈ కంప్యూటర్ సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలు, ఇప్పుడు పది లక్షల పైన ఇవ్వడానికి పోటీ పడుతున్నాయి. అవును మరి, ఆఫ్‌షోర్ అంటూ, దానికి వంద రెట్లు సంపాదిస్తున్నాయి కదా మరి? అదీగాక, ఎంతైనా నేను అమెరికా రిటర్న్డ్ కదా?

ఏమయితేనేం, మంచి కార్లు రెండు కొనుక్కున్నాము. పిల్లల్ని ఖరీదైన ప్రైవేటు ఇంటర్నేషనల్ స్కూల్లో వేశాము. ఒక కారు నేను వాడితే, ఇంకో కారు పిల్లలకీ, మా ఆవిడకీ. పిల్లల్ని స్కూల్లో దింపడానికి ఓ డ్రైవర్‌ని కూడా పెట్టుకున్నాము ఇంచక్కా.

ఇంక ఇల్లు. అమెరికాలో మిగుల్చుకున్న డాలర్లు రూపాయల్లోకి మార్చుకుని మంచి ఇల్లు ఓ గొప్ప కాలనీలో కొన్నాము. లోన్ గోలే లేదు. మొత్తం డౌన్ పేమెంటు మరి! అమెరికా రిటర్న్డా, మజాకానా? మా కాలనీలో ఒక పాతిక వరకూ ఇళ్ళున్నాయి. మా కాలనీకి ఓ మేనేజ్ మెంటు బోర్డు కూడా వుంది. కాలనీ చుట్టూ ఎత్తైన ప్రహరీ గోడా, లోపలకి రావడానికి పెద్ద గేటూ, దానికో వాచ్‌మేన్ - 24/7 అన్నమాట. వెరసి మా కాలనీని 'గేటెడ్ కమ్యూనిటీ' అంటారు కిట్టనివాళ్ళు. అది కూడా ఓ బిరుదులా అనిపించి, మేం కూడా గర్వంగా, "మాది 'గేటెడ్ కమ్యూనిటీ' అండీ!" అని చెప్పుకోసాగాం.

ఆ గేటు పుణ్యమా అని జంతువులూ, ముష్టి వాళ్ళూ, గంగిరెద్దుల వాళ్ళూ, గట్రా లోపలకి వచ్చేవాళ్ళు కాదు. మేం వాళ్ళ కష్టాలు చూసి తట్టుకోలేని కరుణా హృదయులం కదా? కూరగాయల బళ్ళని మాత్రం లోపలకి పంపమనే వాళ్ళం, బోలెడు పెట్రోలు పోసి, బోలెడు దూరం వెళ్ళి కూరలు కొనుక్కోలేక. అయితే ఆ కూరగాయల బళ్ళ వాళ్ళ దగ్గర్నించీ మా వాచ్‌మేన్ మామూలు దండుకుంటాడని తెలిసినా, మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళం పట్టించుకునే వాళ్ళం కాదు. మరి మా మేనేజ్‌మెంటు బోర్డు ఇచ్చే జీతానికి ఆ వాచ్‌మేన్ బతకలేడుగా మరి?

ఆ గేటు వాచ్‌మేన్, పిల్లుల్ని మాత్రం ఆపలేక పోయేవాడు. ఒకటి రెండు సార్లు కోతులు కూడా వొచ్చాయి. మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో పిల్లులు వీర విహారం చేసేవి. ఇళ్ళలో మేం ముద్దుగా పెంచుకునే కుక్కలు తప్ప, మా కాలనీలో వేరే వూర కుక్కలు లేవు రోడ్డు మీద. ఒక రోజు ఎలాగో ఓ వూర కుక్క, వాచ్‌మేన్ పళ్ళ బళ్ళ వారితో బేరసారాల్లో వున్నప్పుడు, పారిపోయి వచ్చి, మా ఇళ్ళ ముందర తిరగడం మొదలు పెట్టింది. మా ఇళ్ళలో కుక్కలు, "ఇంట్లోకి రా, నీ పని చెబుతాం" అని మొరగసాగాయి ఆ వూర కుక్క మీద. అదేం తక్కువ తిందా? "రోడ్డు మీదకి రండి, మీ పని చెబుతాను" అంటూ తిరిగి మా ఇళ్ళ కుక్కల మీద మొరిగింది. వాచ్‌మేన్ దాని వెంటబడి, చాలా కష్టపడి బయటకి తరిమాడు. ఆ హడావుడిలో ఇంకో రెండు వూర కుక్కలు కాలనీ లోకి

జొరబడ్డాయి. కానీ, మా ఇళ్ళ కుక్కలు అరిచి, గోల చెయ్యడం వల్ల, అవి మా వాచ్‌మేనుకి దొరికిపోయాయి. అతను వాటిని కూడా విజయవంతంగా బయటకి తరిమి, సగర్వంగా గేటు వేసేశాడు.

మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ పిల్లల కోసం అని ఒక పార్కు కూడా కట్టారు. ఇంచుమించు మా కాలనీలో ఓ ముప్పై మంది పిల్లలున్నారు. పార్కులో ఓ నాలుగు వుయ్యాలలు కూడా వున్నాయి. ఎటొచ్చీ సాయంకాలాలు పిల్లలు వుయ్యాల వూగాలంటే వాళ్ళ టర్న్ కోసం ఎదురు చూడాలంతే! ఎంత గేటెడ్ కమ్యూనిటీ అయినా ముప్పై వుయ్యాలలు కట్టుకోలేం కదా పార్కులో?

ఎటొచ్చీ మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళు 'అలగా జనం' లాగా కొట్టుకోరు. తమ వంతు వచ్చినపుడు తల్లి తన బిడ్డని వుయ్యాలలో కూర్చోపెట్టి వూపేది. మిగిలిన వాళ్ళు ఎదురు చూసేవారు తమ వంతు కోసం. ఐదు నిమిషాలు అవగానే, తల్లి, "హనీ! స్వీటీ! ఇంక మన టర్న్ అయిపోయిందమ్మా!" అని ముద్దుగా బిడ్డకి చెప్పేది.

"మమ్మీ, ప్లీజ్! కెన్ ఐ హేవ్ ఫైవ్ మోర్ మినిట్స్?" అని బిడ్డ ముద్దుగా ఇంగ్లీషులో అడిగేది.

తల్లి బిక్కమొహం వేసేది. ముద్దు ఆపుకోలేక పోయేది.

"ఎక్స్యూజ్ మీ! ఇంకో ఫైవ్ మినిట్స్ తీసుకుంటే, మీకు ఓకేనా?" అని మర్యాద ఒలకపోస్తూ, తమ వంతు కోసం ఎదురు చూస్తున్న బిడ్డ తల్లిని అడిగేది.

బిడ్డ తల్లి, ఏడవలేక, నవ్వు మొహం పెట్టి, "ఫరవాలేదండీ! ప్లీజ్ కేరీ ఆన్" అని అనేది.

పిల్లలు కూడా మర్యాదగా వూరుకునేవారు. అయితే, ఆ ఐదు నిమిషాలూ తమ వంతు కోసం ఎదురు చూస్తున్న వాళ్ళు గంటు మొహాలు పెట్టుకుని వుండేవాళ్ళు. పిల్లలు ఇంటికెళ్ళగానే గొడవ చేసేవారు. తల్లులు కూడా ఇళ్ళు చేరాక, మర్యాద ముసుగులు తీసేసి, మిగిలిన వాళ్ళని విమర్శించే వాళ్ళు.

ఈ గోల పడలేక, పక్కింటావిడ వాళ్ళ బేక్ యార్డులో పిల్లల కోసం ఒక వుయ్యాల కట్టించుకుంది. మొదట్లో ఆవిడ పిల్లలిద్దరూ వంతు కోసం కొట్టుకునేవారు మొహమాటం లేకుండా. రాను రాను వాళ్ళకి ఇంట్లో వుయ్యాల వూగడం విసుగు పుట్టి, "పార్కుకే పోదాం" అని గొడవ చేసేవారు.

కధ మళ్ళీ మొదటికే వచ్చేది.

మగవాళ్ళు మాత్రం ఏమీ తక్కువ తినలేదు. రైలు టికెట్టు రిజర్వేషను కోసం క్యూ లో కొట్టుకోకపోయినా, మిగిలిన విషయాల్లో పోటీగా వుండేవారు. ఎవరు ఏ కంపెనీలో స్టాకులు కొన్నారో, ఎవరికి ఎంత 'లాభం' వొచ్చిందో - ఒకటే పోటీ. ఇంక ఖరీదైన కార్లూ, ఎలక్ట్రానిక్సు సామానులూ కొనే విషయమైతే చెప్పక్కర లేదు.

అలాంటివి అడపా తడపా జరగడం తప్ప, మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ సుఖ, శాంతులతో వర్ధిల్లుతూ వుంది.

ఒకసారి నాకు బాగా మనసు నొచ్చుకున్న విషయం జరిగింది. మా చుట్టాలాయన వాళ్ళూరు నించీ రైల్లో బయలుదేరి మా ఇంటికి వద్దామని బయల్దేరాడు. గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళం మేమే గానీ, మా చుట్టాలు కాదు గదా, కార్లో గానీ, విమానంలో గానీ రావడానికి? వస్తున్నట్టు మాకు తెలీదు, పోనీ రైలు స్టేషను కెళ్ళి రిసీవ్ చేసుకుందమనుకున్నా. రైల్లో ప్రయాణం చేసి, మట్టి కొట్టుకుని, మా గేటెడ్ కమ్యూనిటీ ముందర ఆటో దిగితే, వాచ్‌మేన్ ఆయన్ని లోపలకి రానియ్యలేదు. వాచ్‌మేన్నీ, అతనితో పాటు మమ్మల్నీ, మిగిలిన గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళనీ తిట్టిపోసి, వెనక్కి పోయాడాయన. ఆ విషయం ఇంకొన్ని రోజులకి వేరే చుట్టాల ద్వారా తెలిసింది. వాచ్‌మేన్ని, "ఇదేంటయ్యా?" అని అడిగితే, "నాకు తెల్వదు సాబ్!" అనేశాడు.

బాసరలో చుట్టాలింట్లో పెళ్ళి కెళ్ళాము. మా ఆవిడ, ఉన్న నగలన్నీ దిగేసుకుని, చుట్టాలందరికీ చూపించి మురిసిపోయింది. పెళ్ళవగానే, భోజనాలు చేసి, కార్లో హైదరాబాద్ బయల్దేరాము.

అర్థరాత్రి పూట డ్రైవ్ చెయ్యడమంటే భయం నాకు. ఎక్కడ దొంగలొచ్చి దోచుకుంటారోననే భయం. అవును మరి, ఉన్న వాడికేగా దోచుకుంటారనే భయం? మర్నాడు పొద్దున్న కంపెనీలో బోనస్ మీటింగు లేకపోతే, అంత రాత్రి వేళ బయలు దేరేవాడినే కాదు. ఈ సారి రాబోయే బోనస్‌తో ఏం కొనుక్కోవాలో తోచి చావడం లేదు.

కొంచెం దూరంలో రోడ్డు మీద అడ్డంగా రాళ్ళు పెట్టి వుండటం చూసి, కారుకి సడన్ బ్రేకు వేశాను. మా ఆవిడ కారు దిగనని మొరాయించడం వల్ల, నేనే దిగి ఒక్కొక్క రాయీ ఎత్తి, దూరంగా రోడ్డు పక్కన పెట్టసాగాను. ఉన్నట్టుండి ఇంకో జత చేతులు నాకు తోడొచ్చాయి. అవి కూడా రాళ్ళెత్తి పక్కన పారేయసాగాయి. మొదట మా ఆవిడే మనసు మార్చుకుని వచ్చిందనుకున్నా. చిమ్మ చీకట్లో ఏమీ సరిగా కనబడటం లేదు. రాళ్ళెత్తడం పూర్తయి కారు దగర కెళ్ళాక, హెడ్‌లైట్ వెలుగులో ఆ జత చేతులకి సంబంధించిన ఆకారం కనబడింది. ఆ ఆకారం మొగ మనిషని పోల్చుకున్నాను. నల్ల దుప్పటి కప్పుకున్నాడు.

"చాలా థాంక్సండీ, రాళ్ళెత్తి సాయం చేసినందుకు" అన్నాను కృతజ్ఞతతో.

అప్పటికీ ఆ శాల్తీ ఎక్కడ నించీ వచ్చిందో అర్థం లాలేదు. దూరంగా బోలెడు చెట్లతో అడవి కనబడుతోంది.

"థాంక్సు ఎందుకూ? సహాయం చేయడం మానవధర్మం. మీరు ఇబ్బంది పడుతున్నారని సాయం చేస్తున్నాను. మామూలు ప్రజలకు సాయం చేస్తాం, పెట్టుబడిదారులకి సాయం చెయ్యం గానీ!" అందా శాల్తీ కాస్త గట్టిగా.

దోపిడీ దొంగేమోనని సందేహం కలిగింది. దొంగైతే సాయం ఎందుకు చేస్తాడూ?

"ఆ! పెట్టుబడిదారులా! వాళ్ళెవరూ? మీరెవరూ?" అని అడిగాను ఆశ్చర్యంతోనూ, భయంతోనూ.

"నేను నక్సలైటుని" అన్నాడా శాల్తీ గంభీరంగా.

మొదట ఆశ్చర్యపోయాను. తరువాత 'అన్న'ని కలిసినందుకు సంబర పడ్డాను. నా కన్నా చాలా చిన్నగా కనిపించినా, నాకు 'అన్నే' మరి! అన్నలు భూస్వాముల్నీ, పెట్టుబడిదారుల్నీ, రాజకీయ నాయకుల్నీ, పోలీసుల్నీ, చెడ్డ ప్రభుత్వ వుద్యోగుల్నీ మాత్రమే దోచుకుంటారని నేను విన్నాను. అస్సలు భయం వేయలేదు నాకు.

"మీరు 'అన్న' అన్నమాట! మేం పెట్టుబడిదారులం కామండీ! ఏదో కంప్యూటర్ కంపెనీలో పని చేస్తున్న బడుగు వుద్యోగులం. అంతే!" అన్నాను మురుసుకుంటూ.

ఆ హడావుడికి మా ఆవిడ కారు దిగింది. ఆ చీకట్లో కూడా ఆకాశంలో వున్న పిసరంత వెలుతురుకీ, కారు హెడ్‌లైట్ల కాంతికీ ఆవిడ మెడలో వున్న నగలూ, నడుంకున్న వడ్డాణం, చెవులకున్న రవ్వలూ, ముక్కు పుడకా, చేతులకున్న రవ్వల గాజులూ, బంగారు పట్టీలూ, వగైరా మెరిసిపోయాయి. మీరు నమ్మరు గానీ, ఆవిడ గుళ్ళోంచి షికారు కొచ్చిన అమ్మవారిలా వుంది. నా కళ్ళల్లో చిన్న భక్తి భావం తొణికిసలాడింది.

'అన్న' మా ఆవిడని తేరిపారా చూశాడు.

"ఇంత బంగారం పెట్టుకుని, బడుగు వుద్యోగులం అంటావేమిటీ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు అన్న.

"అలా అనకండి. మేం బాగా చదువుకుని, పైకొచ్చిన వాళ్ళం. గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో వుంటాం. ప్రభుత్వానికి టాక్సులు కడుతూనే వున్నాము. మీరు కూడా మీ పిల్లల్ని బాగా చదివిస్తే, మా స్థాయికి వస్తారు. మా మీద ఎవరూ పడి ఏడవనక్కరలేదు. ఇదంతా మా కష్టార్జితం!" అంటూ గబగబా చెప్పేసింది మా ఆవిడ.

అసలు విషయం ఏమంటే, ఆ మధ్య ఓ పత్రికలో "గేటెడ్ కమ్యూనిటీ" అనే కథ వొకటొచ్చింది. అది చదివినప్పటి నించీ మా ఆవిడకి వుత్సాహం పెరిగిపోయింది. ఆ డైలాగులు ఎవరి దగ్గర వల్లిద్దామా అని ఎదురు చూస్తోంది ఇన్నాళ్ళూ!

ఆ కథ కుప్తంగా ఇదీ. ఒకాయన గేటెడ్ కమ్యూనిటీలో వుంటాడు. ఆయన కన్నా తెలివైన (చిన్నప్పుడు చదువులో), చిన్నప్పటి స్నేహితుడు (చాకలి వాళ్ళ అబ్బాయి) కలుస్తాడు. ఆ స్నేహితుడి కుటుంబం రైల్వేస్టేషన్‌లో క్యూ కోసం, పార్కులో పిల్లల వుయ్యాల కోసం ఘర్షణలు పడుతూ వుంటారు. తాము తక్కువ తరగతికి చెందిన వాళ్ళం కాబట్టి, తమకి అలాంటి ఘర్షణలుంటాయనీ, గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళకి అలాంటి కష్టాలుండవనీ అంటాడు. దానికి ఆ మొదటాయన భార్యకి కోపం పొడుచుకొస్తుంది. "మేం గవర్నమెంటుకి టాక్సులు కడుతున్నాం. కష్టపడి చదువుకుని పైకొచ్చాం. మీరూ మీ పిల్లలకి మంచి చదువులు చెప్పించి పైకి రావాలని చూస్తున్నారు కదా? భవిష్యత్తులో మీరు కూడా మాలాంటి గేటెడ్ కమ్యూనిటీ లోకే వొస్తారు. మా లాంటి వాళ్ళని ఆడిపోసుకోవడం ఎందుకూ?" అని ఝుమాయించి అడుగుతుంది. ఆ స్నేహితుడి కుటుంబం ఏమీ జవాబు చెప్పలేక, "అవును కదా, నిజమే కదా?" అనుకుంటుంది. అంతే, కథ అయిపోయింది.

అన్నకి కోపం వొచ్చింది మా విడ మాటలకి.

"ఇంత బంగారం మీ కష్టార్జితం తోటే సంపాదించుకున్నారా? మరి మీ కన్నా ఎక్కువ కష్ట పడేవాళ్ళూ, మీకన్నా ఎక్కువ చదువుకున్న వాళ్ళూ ఎందుకు సంపాదించుకోలేక పోతున్నారూ?" అని అడిగాడు అన్న.

"అలా అనకండి! 'గేటెడ్ కమ్యూనిటీ" కథ చదవలేదా? 'వివిధ'లో కూడా అందరూ సంవత్సరంలో వచ్చిన ఏకైక ఉత్తమ కథ అని మెచ్చేసుకున్నారు. మేమేమీ ఎవరి పొట్టా కొట్టడం లేదు. ఆ కథలో, పెద్ద పెద్ద కంపెనీల్లో పెద్ద పెద్ద వుద్యోగాలు చేస్తూ, పెద్ద పెద్ద జీతాలూ, పెద్ద పెద్ద బోనస్‌లూ తీసుకునే వాళ్ళు గవర్నమెంటుకి టాక్సులు కట్టడం వల్ల తప్పు చేస్తున్నట్టు కాదనీ, వాళ్ళనేం అనకూడదనీ, మిగిలిన వాళ్ళు కూడా కష్టపడి వాళ్ళలా పైకి రావాలనీ చెప్పారు, తెలుసా?" అంటూ ఆవేశంగా మా ఆవిడ మెడలో నగలు సవరించుకుంది.

"పెట్టుబడిదారుడు ఇతరుల శ్రమను దోచుకుంటూ, అందులో కొంత భాగాన్ని పెద్ద పెద్ద వుద్యోగులకి పెద్ద జీతాల రూపంలోనూ, పెద్ద బోనస్‌ల రూపంలోనూ, పెర్కుల రూపంలోనూ ఇస్తాడు. అంతేగానీ, <u>మీ పెద్ద జీతం అంతా మీ కష్టార్జితమే అనుకోవడం మీ భ్రమ.</u> ఆ పెట్టుబడిదారుడు మీకిచ్చిన స్టాకుల మీద వచ్చే డివిడెండ్ అంతా శ్రామికుల నించీ దోచుకున్న విలువే! <u>పెట్టుబడిదారుడు కూడా టాక్సులు కడతాడు.</u> అంత మాత్రాన అతని ఆదాయం అతని కష్టార్జితమా? ఈ దోపిడీ, 'చట్టబద్ధమ'యినంత మాత్రాన, 'నైతికం' అని అనుకోవడం మీ అజ్ఞానం!" అంటూ అన్న చిన్న లెక్చరిచ్చాడు.

నాగ్గానీ, మా ఆవిడగ్గానీ ఒక్క ముక్క అర్థమయితే ఒట్టు. ఎటొచ్చీ మమ్మల్నీ, మా సంపాదననీ తిడుతున్నాడని మాత్రం మా ఇద్దరికీ అర్థం అయింది.

"ఏం, మీరు మాత్రం తక్కువ తిన్నారా? మమ్మల్నంటున్నావు మాటలు. చొక్కా విప్పుకుని పాటలు పాడుతూ, డాన్సులు చేసే మీ పార్టీ ఆయన అన్ని ఆస్తులూ కష్టంతో సంపాదించుకున్నవేనా? ఇప్పుడు సిన్మా యాక్టరుతో చెయ్యి కలిపి ముఖ్యమంత్రి అయిపోదామని చూస్తున్నాడు లాగుంది. చెప్పకండి మీ భాగోతం!" అంటూ మా ఆవిడ, తన వార్తా పత్రికల జ్ఞానంతో, ఝూడించేసింది.

మా ఆవిడ వాగ్ధాటికి మురిసిపోయి, మర్నాడు రాబోయే బోనస్‌తో డైమండ్ నెక్లెసు కొనివ్వాలని నిశ్చయం చేసుకున్నాను.

అనుకోని ఆ ఎదురు దాడికి అన్న కాస్త తెల్లబోయినట్టు కనబడ్డాడు. ఆ చీకట్లో మాకలా కనబడ్డాడేమో! అతని అమాయక మొహం చూసి నాకూ వుత్సాహం పొంగుకు వచ్చేసింది.

"మానవ శ్రమా, మానవ శ్రమా అంటారు కదా మీరంతా? మరి అలాంటప్పుడు, మానవ శ్రమతో నిర్మితమైన కట్టడాల్నీ, బిల్డింగుల్నీ, వాహనాల్నీ ధ్వంసం చేస్తారెందుకూ:? అది మానవ శ్రమని ధ్వంసం చేస్తున్నట్టు కాదా? ఆ మధ్య పేపర్లో ఒక వ్యాసం చదివాను. అందులో రాసినట్టు, పెట్టుబడిదారుల్ని విమర్శిస్తూనే, మరి వాళ్ళ దగ్గరే చందాలు వసూలు చేస్తారెందుకూ మీ వుద్యమానికి? తుపాకులు కొని ఆ పెట్టుబడిదారుల్ని కాల్చడానికేనా? అంటే పెట్టుబడిదారులు, 'తుపాకులు కొనుక్కుని మమ్మల్ని కాల్చండి' అంటూ మీకు చందాలిస్తున్నారా?" అనంటూ పేపర్లలో అక్కడా, ఇక్కడా చదివి అర్థం చేసుకున్నవి అడిగి, కడిగేశాను.

అన్న సిగ్గు పడిపోయి, అడవిలోకి పారిపోతాడేమోననుకున్నాను. నిజంగా అతను గొప్ప వీరుళ్ళాగా నిలబడ్డాడు. గంభీరంగా నవ్వాడు.

"మీరైతే వున్న దోపిడీ వ్యవస్థని రక్షించడానికి, పెట్టుబడిదారుడికి కావల్సిన సైన్సు ప్రయోగాలు చేసి, వాళ్ళకు కావల్సినవన్నీ కనిపెడుతున్నారు. మేము చిన్న చిన్న పెట్టుబడిదారుల్నించీ చందాలు తీసుకున్నా, ఈ వ్యవస్థని కూలదొయ్యడానికే ప్రయత్నిస్తున్నాము. మా జీవితాలు దానికే అర్పణ చేస్తున్నాము. మితిమీరిన జీతాలు తినడం మరిగి, మా లక్ష్యం గ్రహించకుండా, మమ్మల్ని తప్పు బడుతున్నావు. మాలో తప్పులు జరిగితే దిద్దుకుంటాం. నీ బతుకే తప్పుడు బతుకు. నీ షేర్లు పెంచుకోవడం తప్ప నీకు వేరే లక్ష్యం లేదు" అని గబగబా మాటలు గుప్పించేసి, చెట్లలోకి నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు అన్న.
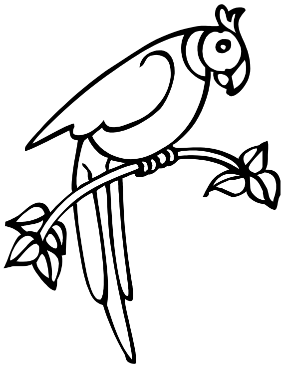
నేనూ, మా ఆవిడా కారెక్కాము కిక్కుమనకుండా. గేటెడ్ కమ్యూనిటీ వాళ్ళం కదా?